

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 270/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21 czerwca 2022 r., sygnatura akt II K 207/21

Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokurator w apelacji zarzucił: - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i dokonanie tej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, iż oskarżony R. V. w stosunku do pokrzywdzonego A. A. nie działał z zamiarem bezpośrednim zabójstwa a wyłącznie z zamiarem spowodowania średniego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., w sytuacji, gdy rodzaj użytego narzędzia, to jest noża o długości prawie 21 cm, ilość zadanych ciosów, miejsce ugodzenia nożem a także uprzednio wypowiedziane groźby karalne świadczą o tym, iż R. V. działał w zamiarze bezpośrednim zabójstwa A. A..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut podniesiony w apelacji prokuratora okazał się w istotnej mierze zasadny. Sąd Okręgowy generalnie prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, słusznie uznając wyjaśnienia oskarżonego V. R. niemal w całości za niewiarygodne, wskazując na ich niespójność i nielogiczność, bezzasadność przedstawiania siebie jako ofiary zaistniałego zdarzenia, działającej wyłącznie w celu odparcia</p>		

ataku przypuszczonego na niego przez A. A.. W rezultacie, Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął za podstawę ustaleń faktycznych zeznania pokrzywdzonych i w pewnym stopniu innych świadków, jak również obiektywne i w żadnym zakresie niekwestionowane przez strony dowody w postaci opinii specjalistycznych - medyka sądowego dotyczące oceny obrażeń ciała doznanych przez A. A. i I. P. oraz opinię psychiatryczno-psychologiczną dotyczącą oskarżonego, w tym stanu jego poczytalności w czasie czynu. Trafnie dostrzegł przy tym ogólnikowość i niedokładność relacji I. P., słusznie łącząc to z dużą dynamiką zajścia, ciężkim charakterem doznanych przez niego obrażeń ciała, wdrożonym leczeniem szpitalnym oraz czynnikiem utrudniającym możliwość poczynienia pełnych spostrzeżeń, jakim było ograniczenie zdolności widzenia spowodowane rozpyleniem gazu łzawiącego w miejscu zdarzenia przez jednego z interweniujących mieszkańców hostelu. W przypadku obu podejrzanych nadmierną wagę przydał jednak okolicznościom przedstawionym przez nich na rozprawie sądowej, poprzez które uwidoczniła się tendencja

do wskazywania okoliczności zdarzenia w sposób korzystniejszy dla oskarżonego aniżeli czynniki to w toku śledztwa, przy czym dotyczy to w większym stopniu A. A.. Zasadnie natomiast Sąd Okręgowy wskazał na ograniczony zakres okoliczności zaobserwowanych przez innych świadków - mieszkańców hostelu, którzy nie mieli sposobności śledzenia całego przebiegu zajścia, bowiem dopiero związany z nim hałas spowodował wyjście ich na korytarz, co nastąpiło na zaawansowanym już, schyłkowym etapie zdarzenia.

Niezależnie jednak od tego, że zasadniczo Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się istotnych błędów w zakresie oceny dowodów pod kątem ich wiarygodności, to jednak nie ustrzegł się ich na etapie analizy tychże dowodów pod kątem formułowania wniosków mających znaczenie dla ustaleń służących zrekonstruowaniu zachowania oskarżonego, jak również z punktu widzenia jego oceny w płaszczyźnie przepisów prawnych wyznaczających znamiona przestępstw i wymagających rozważenia na gruncie okoliczności tej sprawy. Przejawiło się w ten sposób, że określone fakty

zinterpretował niewłaściwie, niektóre niezasadnie pominął, a zarazem niektórym przypisał nadmierne znaczenie. W zakresie wskazanego wyżej zakresu ustaleń i wniosków, stanowisko Sądu Okręgowego co do kwestii objętych apelacją prokuratora na akceptację nie zasługiwało, jako że popełnione uchybienia rzutowały w szczególności na kwestię oceny zamiaru i spowodowały w rezultacie wadliwe przyjęcie, że zachowanie oskarżonego V. R. nie wyczerpało znamion zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. W zarzucie apelacji oskarżyciela publicznego zasadnie podniesiono zatem naruszenie przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Należy zgodzić się z prokuratorem, że analizując okoliczności wynikające z materiału dowodowego tej sprawy, Sąd Okręgowy doszedł finalnie do nietrafnych wniosków w zakresie oceny zachowania V. R. oraz działań podjętych przez niego w stosunku do pokrzywdzonego A. A.. Akcentując brak podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru w zakresie usiłowania pozbawienia życia tego pokrzywdzonego, prawidłowo zaakcentował

potrzebę uwzględnienia całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, a więc dokonania kompleksowej ich analizy, a nie jedynie wybiórczego podejścia w tym zakresie, zasadnie podkreślając konieczność udowodnienia zamiaru pozbawienia życia, nie zaś poprzestania w tym względzie jedynie na domysłach i domniemaniach.

Niezależnie jednak od trafnego przedstawienia uwag natury ogólnej oraz prawidłowego ustalenia niektórych faktów, ostatecznie Sąd Okręgowy wyprowadził błędne wnioski w zakresie zamiaru, jaki przyświecał działaniom podjętym przez oskarżonego w stosunku do A. A..

Podkreślając w ogólności wiarygodność zeznań pokrzywdzonych, zwłaszcza A. A., Sąd pierwszej instancji niezasadnie nadał istotne znaczenie ich twierdzeniom, że przebieg zdarzenia nie wskazywał na to, aby V. R. działał z zamiarem (bezpośrednim) pozbawienia życia A. A.. Niezależnie od tego, że ciąg faktów składających się na to zdarzenie, w świetle zobiektywizowanych ocen nasuwa w tym zakresie inne wnioski, należy mieć na uwadze okoliczność, że wskazane wyżej twierdzenia stanowią jedynie opinie i

subiektywne odczucia pokrzywdzonych, które w dodatku zostały sformułowane w sytuacji, gdy wcześniej doszło już do pojednania pomiędzy nimi i oskarżonym. Odbiór zachowania V. R. w czasie zdarzenia, jaki przedstawił A. A. w toku śledztwa był inny, bowiem atak skierowany wobec niego przez oskarżonego posługującego się dość znacznych rozmiarów nożem (długość całkowita – 20,8 cm, długość ostrza - 9,5 cm) oraz odgrążanie się, że go zabije, pokrzywdzony odebrał wówczas jako chęć pozbawienia go życia przez oskarżonego, co zresztą tak naprawdę potwierdził również na rozprawie, odnosząc się do odczytanych jego zeznań z kart 265-266. Tak dokonanej na bieżąco tj. w czasie zdarzenia, oceny zachowania i intencji V. R. przez pokrzywdzonego nie zmienia fakt, że potwierdzając treść swoich zeznań w powyższym zakresie, pokrzywdzony starał się zarazem złagodzić ich rzeczywistą wymowę, podkreślając, że oskarżony wprawdzie groził pozbawieniem życia, ale nie mówił, że zrobi to przy użyciu noża.

Sąd Okręgowy, wskazując na brak podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru pozbawienia życia A. A., odwołał się także do kwestii pojednania

się z nim przez obu pokrzywdzonych oraz do faktu zaniechania kontynuowania ataku z nożem przez oskarżonego, jako na okoliczności znaczące dla ocen czynionych w kwestii zamiaru. Co do faktycznego znaczenia tego rodzaju okoliczności, należy przyznać rację prokuratorowi, bowiem o ile w pewnym momencie atak ten faktycznie ustał, to nie sposób pominąć tu fakt, że V. R. przerwał swoje działania w momencie, kiedy ze strony I. P. padło pytanie "Co robisz?" Wówczas oskarżony zorientował się, że nożem w brzuch ugodził trzykrotnie swojego kolega z pokoju, a nie A. A.. Trudno domniemywać, czy gdyby nie powyższa reakcja I. P., to oskarżony kontynuowałby zadawanie ciosów, czy też nie. W tym miejscu należy jednak wskazać na niewłaściwą interpretację przez Sąd pierwszej instancji widocznego u oskarżonego zdezorientowania i wystraszenia (na co zwrócili uwagę interweniujący mieszkańcy hostelu) po zadaniu tychże ciosów. Sąd przyjął, iż stanowiło to przejaw braku po stronie oskarżonego woli pozbawienia życia A. A., co nie jest ani logiczne, ani przekonujące. Całkowicie racjonalne jest natomiast stwierdzenie prokuratora,

że ten zauważalny wówczas dla otoczenia stan oskarżonego, określany mianem "zdezorientowania" i "wystraszenia" był spowodowany uświadomieniem przez oskarżonego popełnienia istotnej pomyłki, polegającej na wyrządzeniu poważnej krzywdy swojemu koledze, podczas gdy faktycznym "adresatem" ataku nożem miał być nie on, lecz A. A.. Z kolei fakt pojednania się pokrzywdzonych i oskarżonego stanowi okoliczność pozostającą bez znaczenia dla ustalenia zamiaru oskarżonego.

Sąd Okręgowy nadał nadmierną wagę również innej okoliczności wynikającej z zeznań A. A., a mianowicie stwierdzeniu, że nie miało miejsca widoczne, kontrolowane skierowanie przez oskarżonego ciosów nożem wprost w kierunku ciała tego pokrzywdzonego (co akcentował pokrzywdzony na rozprawie). Oceniając wartość dowodową owego spostrzeżenia należy mieć na uwadze fakt, że starcie pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym nacechowane było znaczną dynamiką i że zadanie ciosów nożem w brzuch - wbrew rzeczywistej intencji oskarżonego - I. P., nastąpiło po wcześniejszym

bezpośrednim zwarciu oskarżonego i A. A., przewróceniu się ich obu na podsadzkę, a następnie szybkim wstaniu. W tym kontekście podkreślenia wymaga okoliczność, że oskarżony zadał ciosy w brzuch tuż po rozpyleniu na korytarzu przez jednego z mieszkańców hostelu gazu łzawiącego, co wyjaśnia przyczynę pomyłki oskarżonego i co zarazem powoduje, że akcentowanie przez A. A. na rozprawie sądowej braku celowania ciosów wprost w jego kierunku, jest okolicznością w istocie bezwartościową dowodowo. Warto przy tym zauważyć, iż z zeznań I. P. z dnia 24.06.2021 r. (k. 107-108) wynika, że zadanie mu ciosów w brzuch nastąpiło po rozpyleniu gazu, bowiem pokrzywdzony ten stwierdził, że widział "psiknięcie gazem przez grubszego mężczyznę", poczuł wówczas pieczenie oczu i praktycznie nic nie widział. Wyraził przypuszczenie, że prawdopodobnie tak samo zadziałał gaz na V. R., bo wtedy poczuł ciosy zadane w brzuch i krzyknął do oskarżonego cyt.: "Co robisz?"

Uwzględnienie przedstawionej powyżej sytuacji podważa nie tylko zasadność przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że oskarżony zaniechał dalszego ataku wobec A.

A., ponieważ de facto nie kierował się zamiarem pozbawienia go życia, ale również dyskwalifikuje postąpienie polegające na tym, że ocena zamiaru oskarżonego w zakresie dotyczącym A. A. została ograniczona jedynie do tych działań oskarżonego, które w sposób jednoznaczny i w pełni czytelny dokonały się w czasie zdarzenia bezpośrednio na osobie tego pokrzywdzonego. Tymczasem rzeczywiste intencje i wolę wywołania określonych następstw u A. A. oskarżony zmanifestował w czasie zdarzenia całością swojej aktywności połączonej z użyciem noża, a więc także zadaniem trzech ciosów w brzuch, co do czego także Sąd pierwszej instancji trafnie przyjął, iż w zakresie spowodowania w ten sposób u I. P. choroby realnie zagrażającej życiu, oskarżony zadziałał na szkodę tego pokrzywdzonego nieumyślnie. Nie można jednak tracić z pola widzenia tego, że sytuacja powyższa nie pozostaje bez wpływu na ocenę zamiaru oskarżonego w zakresie dotyczącym jego działań w stosunku do A. A.. Należy mieć na uwadze fakt, iż oskarżony realizował wówczas swego rodzaju odwet na osobie tego pokrzywdzonego, niezależnie od banalności powodu tych działań (interwencja A. A. w

związku z hałasem w pokoju V. R. i w jej trakcie zrzucenie talerza oskarżonego z jedzeniem), przy czym oskarżony był w zakresie podejmowanych poczynań solidarny z I. P. (na początku wspomnianej interwencji w pokoju V. R. miała miejsce szarpanina pomiędzy A. A. i I. P.). Kwestia pomyłki co do osoby mającej być ofiarą trzech ciosów nożem w brzuch, jest niewątpliwa i tak też była ona od początku postrzegana również przez obu pokrzywdzonych. A. A. był przekonany, że w rzeczywistości chodziło oskarżonemu o niego, a nie o I. P.. A zatem, zamiar oskarżonego należało ustalać z uwzględnieniem także tego elementu zachowania V. R., którego niezamierzoną przez oskarżonego ofiarą stał się ostatecznie także I. P..

Dokonując w taki sposób rozważań w kwestii zamiaru, trzeba w pierwszym rzędzie uwzględnić fakt, oskarżony po opuszczeniu jego pokoju przez A. A. (po wspomnianej interwencji), zmierzał do kontynuowania konfrontacji z pokrzywdzonym i w tym celu wyszedł na korytarz hostelu z nożem, wywołując pokrzywdzonego z pokoju. Skoro więc oskarżony

inicjował konfrontacyjną sytuację, będąc wyposażonym w nóż o takich cechach jak w tym przypadku (długość całkowita - 20,8 cm, długość ostrza - 9,5 cm, szerokość ostrza 2,4 cm), to nie jest przekonujące twierdzenie, iż chciał tym niebezpiecznym przedmiotem jedynie postraszyć pokrzywdzonego (użył go bowiem i to kilkakrotnie) lub spowodować co najwyżej średnie uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Właściwości i możliwości tego przedmiotu, ze swej natury niebezpiecznego, były bez wątpienia oskarżonemu znane. W dalszej kolejności należy wziąć pod uwagę okoliczność, że oskarżony zadał kolejno po sobie trzy ciosy nożem w brzuch. Nie poprzestał na jednym ciosie, co mogłoby wskazywać ewentualnie na element chaotycznego, niekontrolowanego działania. Tak jednak bez wątpienia nie było. Oskarżony wbijał nóż w ciało człowieka, następnie nóż ten wyjmował i w dalszym toku swoich poczynań powtórzył jeszcze dwukrotnie taką sekwencję czynności. Niewątpliwie działo się to szybko, gwałtownie, co jednak nie pozbawia obciążającego znaczenia faktu powielania ciosów. W takiej sytuacji nie może

być mowy o działaniu niekontrolowanym, stanowiącym efekt chaotycznego "machania" nożem, niejako na oślep, nawet jeśli wcześniej oskarżony również tego typu gesty wykonywał. Trzeba też mieć na względzie i taki fakt, że ciosy zadane zostały w brzuch, a więc w rejon ciała, w obrębie którego mieszczą ważne dla życia człowieka organy. Oskarżony jako dorosły, poczytalny człowiek, posiadający dostateczne doświadczenie życiowe (32 lata), nie mógł nie zdawać sobie sprawy z takiego stanu rzeczy. Akcentowane powyżej powielanie ciosów, świadczy również o tym, iż oskarżony nie mógł nie mieć orientacji w jaką część ciała człowieka one trafiały. Spowodowane w ten sposób rany kluto-cięte powłok jamy brzusznej z uszkodzeniem ściany jelita cienkiego, przedniej ściany żołądka, krezki jelita cienkiego oraz uszkodzenie mięszu wątroby - wprawdzie płytkie, ale połączone z krwawieniem do jamy otrzewnowej, stanowią uszkodzenia ciała świadczące o niemałej sile ciosów. Nie ulega też wątpliwości, że opisane powyżej zachowanie sprawcy, wywołujące w rezultacie chorobę realnie zagrażającą życiu, stanowiło efekt działania oskarżonego podjętego

przez niego w przekonaniu o realizowaniu odwetu na osobie A. A.. Tak więc całość działań oskarżonego, w tym zadanie trzech ciosów nożem w brzuch - omyłkowo I. P. zamiast A. A. - stanowi podstawę wniosku o zamiarze oskarżonego przyświecającym jego działaniom podjętym w dniu zdarzenia w stosunku do A. A.. Podsumowując - okoliczności tego rodzaju, jak użycie niebezpiecznego narzędzia jakim jest nóż, przy tym o takich cechach fizycznych jak wskazano powyżej, zadanie nim trzech ciosów w jamę brzuszną, a więc miejsce ważne dla życia człowieka, niemała siła ciosów, spowodowanie ciężkich skutków w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a zarazem zainicjowanie przez oskarżonego konfrontacji z pokrzywdzonym w ramach chęci odwetu na A. A. (za zwrócenie przez niego uwagi na nadmierny hałas i zrzucenie talerza oskarżonego z jedzeniem) - nawet pomimo braku wcześniejszych konfliktów pomiędzy nim i pokrzywdzonym oraz pomimo tego, że oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa z użyciem przemocy fizycznej, ani też nie był w najbliższym otoczeniu postrzegany jako osoba agresywna - uzasadnia przypisanie

V. R. usiłowania dokonania w zamiarze ewentualnym zabójstwa A. A.. Oskarżony, będąc w czasie czynu poczytalnym, dysponując przeciętnym poziomem wiedzy ogólnej i doświadczeniem życiowym, miał niewątpliwie świadomość tego, że zadając człowiekowi w opisanych wyżej okolicznościach trzy ciosy nożem, może doprowadzić do skutku śmiertelnego i wprawdzie nie chciał go osiągnąć, nie było to jego zamierzonym celem, to jednak uświadamiał sobie możliwość wystąpienia takiego skutku i godził się na to.

Trafna jawi się zatem konstatacja, że w ustalonych powyżej realiach wynikających z materiału dowodowego sprawy, zasadne jest przypisanie oskarżonemu przestępstwa usiłowania dokonania w zamiarze ewentualnym zabójstwa A. A., Skutek śmiertelny nie nastąpił z uwagi na szybkie udzielenie pokrzywdzonemu (I. P.) fachowej pomocy medycznej. Zasadności powyższego wniosku nie podważa fakt, że osobą, która doznała ciężkich uszkodzeń ciała i która wymagała pilnej interwencji szpitalnej był I. P.. Jak już powyżej wskazano - na skutek utrudnionej obserwacji

najbliższego otoczenia związanej z rozpyleniem gazu łzawiącego w miejscu zdarzenia, potęgowanej nadto upojeniem alkoholowym oskarżonego i jego ówczesnym stanem emocjonalnym - zadał on ciosy nożem w brzuch swojemu koledze I. P., zamiast A. A.. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że jakkolwiek stan nietrzeźwości oskarżonego i pobudzenie emocjonalne, skłoniły oskarżonego do reakcji agresywnej wobec A. A. znacząco wyolbrzymionej i nieadekwatnej do zaistniałej sytuacji, to zarazem w takim układzie faktów nie ma przekonujących podstaw do uznania, że oskarżony działając z tak banalnych powodów, na które powyżej wskazano, chciał zabić A. A., a więc działał w bezpośrednim zamiarze pozbawienia go życia. Wyważenie całokształtu okoliczności określających sytuację w jakiej wówczas działał, nie czyni zasadnym wniosku, iż chciał taki cel zrealizować oraz że jego działania w sposób jednoznaczny dowodzą istnienia u niego świadomości, że z podjętym przez niego działaniem w sposób wręcz konieczny wiąże się wystąpienie skutku śmiertelnego (por. postanowienie SN z 29.06.2022 r., I KK 176/22, LEX nr 3477883, wyrok SA w Warszawie

z 07.12.2022 r., II AKA 58/22, LEX ne 3478007). Jakikolwiek kategorię wnioski o takiej wymowie nie są uprawnione, zwłaszcza ze względu na to, że nie można przewidzieć w jaki sposób zachowałby się oskarżony, gdyby I. P. nie uświadomił mu, że to jemu zadaje ciosy nożem (słowa: "Co robisz?!"). Ponawianie kolejnych ciosów w sposób analogiczny jak te trzy lokalizujące się w obrębie jamy brzusznej, mogłoby prowadzić do wniosków dalej idących, a więc przyjęcia, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. A., ale jest to sytuacja abstrakcyjna, hipotetyczna, która realnie nie miała miejsca, natomiast okoliczności jakie faktycznie zaistniały i powyżej zostały poddane ocenie, pozwalają przyjąć jedynie działanie w zamiarze ewentualnym zabójstwa.

Kwestia spowodowania u I. P. choroby realnie zagrażającej życiu jest w sposób oczywisty efektem nieumyślności, co nie budziło na żadnym etapie postępowania jakichkolwiek kontrowersji. W sytuacji, gdy oskarżony jednym czynem spowodował wielorakie skutki, wyczerpując zarazem znamiona kilku różnych

przestępstw - umyślne uszkodzenie ciała o jakim mowa w art. 157 § 1 k.k. u A. A. - w ramach zachowania wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a ponadto nieumyślnie spowodował u I. P. chorobę realnie zagrażającą życiu - co stanowi rzeczywisty zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. (z tego punktu widzenia prawidłowo zidentyfikował zachowanie oskarżonego również Sąd Okręgowy), to uzasadnione było przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji, a więc ustalenie, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd odwoławczy, kształtując rozstrzygnięcie o karze, uwzględnił okoliczność, że oskarżony pojednał się z pokrzywdzonymi, przeprosił ich, oświadczył, że bardzo żałuje tego, co się stało i z tego powodu odczuwa żal i zarazem wstyd. Nie ma uzasadnionych podstaw, aby w tym zakresie formułować jakiegokolwiek zastrzeżenia czy wątpliwości.

Pokrzywdzeni na rozprawie sądowej oświadczyli zgodnie, że

wybaczyli oskarżonemu, nie mają do niego żadnych pretensji, nie są zainteresowani uzyskaniem jakiegokolwiek zadośćuczynienia. Mając na uwadze tego rodzaju okoliczności Sąd odwoławczy uznał, że zachodzi tu szczególnie uzasadniony wypadek, w którym nawet najniższa kara przewidziana za czyn stanowiący w tym przypadku usiłowanie zbrodni zabójstwa, a więc 8 lat pozbawienia wolności, byłaby karą niewspółmiernie surową i w związku z tym, w oparciu o przepis art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. zastosował wobec V. R. nadzwyczajne złagodzenie kary, wymierzając oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności. Uznał, że w realiach tej sprawy, przy uwzględnieniu okoliczności jakie ujawniły się w toku postępowania sądowego - stanowi ona karę, która pozwoli zrealizować cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, jak również wpłynie we właściwy sposób na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Z przyczyn, na które powyżej wskazano, nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek prokuratora, w którym apelujący domagał się wymierzenia

oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności.		
Wniosek		
<p>Prokurator wniósł w apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek prokuratora okazał się częściowo zasadny, bowiem dokonana przez Sąd odwoławczy zmiana ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej zachowania oskarżonego skutkowało w sposób oczywisty odpowiednią zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.</p> <p>Zastosowana w tym zakresie modyfikacja wyroku jest zgodna z wnioskiem prokuratora,</p>		

co z kolei stanowiło
wynik uznania za
trafny w istotnej
mierze zarzutu apelacji.
Powody uwzględnienia
argumentacji apelującego
(z wyjątkiem postulowanej
zasadności przypisania
oskarżonemu działania w
zamiarze bezpośrednim
pozbawienia życia),
zostały szczegółowo
przedstawione w części 3.1
niniejszego uzasadnienia.
Na uwzględnienie nie
zasługiwał natomiast
wniosek prokuratora
wskazujący na zasadność
wymierzenia
oskarżonemu kary 10
lat pozbawienia wolności.
Wnioskowanie powyższej
kary nie było połączone
z uwzględnieniem przez
prokuratora okoliczności
znaczących dla
kształtowania
rozstrzygnięcia o karze,
w tym faktu pojednania
się oskarżonego z
pokrzywdzonymi,
przeproszenia ich,
wyrażenia skruchy,
wybaczenia mu ze
strony pokrzywdzonych
i przyjęcia przeprosin
oskarżonego. Okoliczności
tego rodzaju zostały
ujawnione w toku
postępowania przed
Sądem Okręgowym i nie
mogły pozostawać bez
wpływu na wymiar kary.
Stosując jej nadzwyczajne
złagodzenie, Sąd
odwoławczy wymierzył
oskarżonemu karę 4 lat
pozbawienia wolności.

<p>3.2.</p>	<p>Obrońca z urzędu oskarżonego zarzucił w swojej apelacji rażąca niewspółmierność - surowość wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, nieuwzględniającą w dostatecznym stopniu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy dotyczących inkryminowanego zachowania oskarżonego, a w szczególności jego jednoznacznie właściwej postawy procesowej względem pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego w sposób oczywisty na uwzględnienie nie zasługiwał. Zważywszy na dokonaną w postępowaniu odwoławczym zmianę zaskarżonego wyroku, stał się on w istocie bezprzedmiotowy, bowiem wyrażone w nim zastrzeżenia i uwagi krytyczne zostały odniesione przez apelującego do takiej treści wyroku, w tym wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, które przestały być aktualne, jednakże z przyczyn o wymowie odmiennej od wynikającej ze stanowiska</p>			

<p>zaprezentowanego przez obrońcę we wniesionej apelacji. Zmiana oceny prawnej zachowania oskarżonego pociągnęła za sobą konieczność wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności surowszej od tej, jaką wobec niego orzekł Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, a szczegółowe rozważania z tym związane zawarte są w części 3.1. uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o złagodzenie kary pozbawienia wolności do 1 roku, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powyższy wniosek apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługiwał na uwzględnienie w zakresie dotyczącym postulowanego nim złagodzenia kary pozbawienia wolności do 1 roku, co wynika z faktu, że na uwzględnienie nie mógł zasługiwać jako wręcz bezprzedmiotowy, zarzut apelacji obrońcy. Nastąpiła bowiem taka</p>		

<p>zmiana zaskarżonego wyroku (za sprawą uwzględnienia apelacji prokuratora), która nie tylko nie stwarzała jakiegokolwiek podstawy do obniżenia kary pozbawienia wolności poniżej wymiaru orzeczonego przez Sąd pierwszej instancji, ale czyniła koniecznym orzeczenie jej w surowszym wymiarze, co aktualizowało się nawet pomimo zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>	
---	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Pozostały w mocy rozstrzygnięcia zawarte w pkt III i IV zaskarżonego wyroku, dotyczące kosztów obrony z urzędu (pkt III) oraz dowodu rzeczowego (pkt IV)..	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Nie ujawniły się żadne okoliczności, ze względu na które zasądzone przez Sąd Okręgowy koszty obrony należne obrońcy z urzędu wymagałyby korekty. Nie wystąpiły także przesłanki do jakiegokolwiek modyfikacji	

rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodu rzeczowego, którym orzeczono przepadek noża służącego do popełnienia przestępstwa.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się swoim zachowaniem zbrodni usiłowania dokonania zabójstwa A. A., działając w zamiarze ewentualnym, przy czym - jak ustalili to prawidłowo Sąd pierwszej instancji, całość jego przestępczego działania została zrealizowana w warunkach jedności czynu, w związku z czym przypisane mu przestępstwo zakwalifikowano z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Z uwagi na taką zmianę oceny prawnej zachowania oskarżonego i przyjęcie wskazanej wyżej kwalifikacji prawnej wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., stosując w oparciu o przepisy art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. nadzwyczajne złagodzenie kary - karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i odniesiono do tej kary zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego zawarte w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższa zmiana wyroku stanowi efekt uwzględnienia w znacznej mierze apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, co zostało szerzej uzasadnione z części 3.1 uzasadnienia.	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt IV	W rozstrzygnięciu zawartym w pkt IV wyroku orzeczono o zwolnieniu oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje.

O kosztach za obronę z urzędu od Skarbu Państwa orzeczono odrębnym postanowieniem.

PODPIS

SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Robert Mąka

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.06.2022 r., sygn. akt II K 207/21 dotyczącego oskarżonego V. R.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------